

vydání napadeného usnesení (vlád. nař. ze dne 4. června 1919 č. 314 Sb. z. a n.), konají finanční prokuratury úkoly právního zástupce pro nadace bezprostředně státními úřady spravované, kdežto u jiných nadací přísluší jim toto zastupování jen potud, pokud jde o první ustanovení a o dobytí jmění nadačního za účelem ustavení nadace, nikoliv však, pokud jde o další právní jednání anebo zastupování po provedeném již ustavení nadace (podobně § 2, odst. 1 č. 5 vlád. nař. ze dne 2. dubna 1936 č. 82 Sb. z. a n.). Nadace Karla a Emanuely B. není dosud ustavená, vyhotovení nadačního listu nebylo dosud soudu oznámeno a ze stavu věci plyne, že nadační jmění dosud nebylo dobyt. Není proto ani sebemenší pochybnosti o zástupčí moci finanční prokuratury, pročež rekursní soud neprávem její rekurs odmítl.

Čís. 15211.

Důvodem pro delegaci podle § 31 j. n. není bydliště většiny svědků.

(Rozh. ze dne 20. května 1936, R I 579/36.)

Vrchní soud v P. povolil k návrhu žalujícího družstva podle § 31 j. n. delegaci určitého soudu proto, že většina svědků bydlí v obvodě tohoto jiného soudu, od čehož se prý lze nadíti usnadnění, urychlení a zlevnění sporu. Žaloba byla podána u soudu, v jehož obvodě žalovaný bydlel (§§ 65, 66 j. n.).

Nejvyšší soud návrh na delegaci jiného soudu zamítl.

Důvody :

S právním názorem napadeného usnesení nelze souhlasiti, neboť uznání okolností, o kterou vrchní soud své rozhodnutí opřel, za důvod delegace by vedlo k tomu, že by se zákonné pravidlo, aby žalobce sledoval žalovaného co do sudiště, změnilo v pravý opak všude tam, kde svědci bydlí mimo obvod příslušného soudu. Že však zákon takovému důsledku nepřeje, jest viděti nejlépe z toho, že dopouští, aby důkazy byly podle potřeby provedeny soudcem z příkazu činným nebo dožádaným, když by provedení důkazů před rozhodujícím soudem bylo podrobeno značným obtížím (§§ 300 (1), 328 čís. 2, 352, 368 c. ř. s.). Jestliže tedy zákon pomýšlel na zmírnění nesnází vznikajících z toho, že svědci nebudou bydleti v obvodu rozhodujícího soudu, a učinil za tím účelem vhodné opatření, nelze týmž nesnázím čeliti delegací, která proto v daném případě se neopírá o dostatečné důvody vhodnosti.

Čís. 15212.

K výkladu § 371 čís. 1—4 ex. ř.

(Rozh. ze dne 20. května 1936, R I 602/36.)

První soud povolil vymáhajícímu věřiteli podle § 371 čís. 1 ex. ř. zajišťovací exekuci vnučenou správou nemovitostí dlužníkům náležející-

cích, ač byla již dříve pro část pohledávky, jež má býti zajištěna, na nemovitostech zřízena kauční hypoteka, kdežto pro její dosud nezajištěný zbytek byl současně a pravoplatně s vnucenou správou povolen i záznam zástavního práva. Rekursní soud návrh na povolení zajišťovací exekuce zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody :

Rekursní soud nevyhověl návrhu na povolení zajišťovací exekuce, opíraje se v podstatě o důvody rozhodnutí čís. 3164 Sb. n. s. Ale dovolací recurs vymáhající věřitelky je přes to oprávněn. V případech § 371 čís. 1—4 ex. ř. dlužno totiž povolití zajišťovací exekuci beze všeho, aniž by soud sám zkoumal věcnou potřebu zajištění dotyčné pohledávky. Nemá tedy ani vymáhající věřitel v takových případech povinnosti osvědčovati potřebu exekučního zajištění, a soud, který se o návrhu usnází bez slyšení stran (§ 55 ex. ř.), nemá zákonného podnětu, by vzhledem k tomuto předpisu zákona uvažoval, zdali je tu i oprávněná potřeba k zajištění čili nic. Mínil-li napadené usnesení, že povolením vnucené správy vymáhající věřitelka nemohla dosíci lepšího zajištění, než které již v této kauční hypotece má, pokud se týče, jež nabyla současným záznamem zástavního práva pro zbytek této pohledávky, přehlíží, že při zajišťovací exekuci sejde zejména na tom, zda dobytí pohledávky, totiž vedení exekuce, jest ohroženo (rozh. čís. 5034 Sb. n. s.). Tato možnost však není vyloučena tím, že vymáhající věřitelka již má kauční hypoteku na dlužníkových nemovitostech a že pro zbytek jejího pohledávání bylo zaznamenáno zástavní právo. Vždyť nemůže soud při povolení exekuce zkoumati, zdali tyto hypoteky vůbec s ohledem na předchozí břemena poskytují nějaké jistoty. Nelze sdíleti ani názor, že význam vnucené správy nemůže býti větší než zajištění zástavním právem. Zdali vnucená správa vede k zamýšlenému zajištění, závisí přece zejména na tom, jak velké jsou v jednotlivém případě výdaje, jež podle § 120 ex. ř. je nutno z výtěžků vnucené správy před zajištěnou pohledávkou zapraviti. Není vyloučeno, že nedoplatky a náklady uvedené v § 120 ex. ř. v době, kdy dojde k uhražovací exekuci, mohou býti vyšší, než v době, ve které se jedná o povolení zajišťovací exekuce, a že pak hypoteka sama může býti bezcenná. Právní ochrany proti zajišťovacím úkonům, jež se ukáží jako neoprávněné pro nedostatek potřeby zajištění vůbec neb jako nadbytečné co do rozsahu zajištění, poskytují §§ 376 a 377 ex. ř.; teprve na příslušný návrh dlužníkův jest na soudě v takovém případě po slyšení vymáhajícího věřitele o potřebě a rozsahu zajištění uvažovati, po případě konati šetření a rozhodnouti o tom, zda takové úkony mají býti vykonány, zrušeny neb obmezeny. Ani z § 14 ex. ř. nelze v tomto případě odvozovati, že návrh na povolení vnucené správy byl bezdůvodný, poněvadž toto ustanovení předpokládá, že již z exekučního návrhu jde patrně najevo, že ostatní exekuční prostředky stačí.